

демократских устава. Сви они раскидају с мрачном прошлошћу фашизма и опредељују се за демократске и парламентарне режиме и републиканско уређење, осим Шпаније која је успоставила уставну парламентарну монархију и Јапана који је задржао Императора (цара) али без суверене власти.

а) Устав Јапана од 1946. (ступио на снагу 1947.)

То је Устав земље која је била на страни фашистичких Сила осовине и која је, као и Немачка и Италија, поражена у рату. Жеља да се заборави прошлост и спрега с фашизмом је видљива у преамбули Устава где се наглашава идеал јапанског народа да живи у миру и складу са начелима која прихватају мирољубиви народи у свету. Иако и даље монархија, Јапан се модернизовао у духу преовлађујућих парламентарних држава и система власти тог доба. Јапан је по овом новом Уставу од 1946. уставна монархија са Императором на челу као традиционалном институцијом и симболом јапанске државе и јединства њеног народа. Император има стриктно одређена овлашћења која му припадају као шефу државе а то су да именује, на предлог Парламента, премијера владе (кабинета), на предлог Кабинета, председника Врховног суда. Даље, он у својству представника државе прима акредитиве страних дипломатских представника, проглашава законе, додељује награде и одликовања, даје помиловања и др. Парламент је у парламентарном режиму (по британском моделу) централно представничко тело и њему припада законодавна власт, односно доношење закона. Он је састављен од два дома: Представничког дома у коме су изабрани посланици са мандатом од четири године и Другог, горњег дома у коме су постављени чланови са мандатом од шест година с тим да се сваке три године обнавља половина састава овог дома. Парламент као законодавно тело решава о законима у оба дома (у равноправном делокругу), тако да један законски предлог, изгласан у једном дому, постаје закон када га изгласа и други дом. У случају несагласности домова око предлога закона, исти постаје закон када га по други пут изгласа Представнички дом већином од две трећине присутних посланика на гласању. У духу усвојеног парламентаризма извршна власт припада Кабинету (влади) на челу с премијером и министрима који одговарају колективно пред Парламентом па као такви морају да уживају и његово поверење (парламентарне већине). Судску власт у земљи врше судови на челу са Врховним судом као највишом судском инстанцом